# Р Е Ш Е Н И Е
**№ 40794**

гр. София, 21.10.2026 г.

**В ИМЕТО НА НАРОДА**

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД**, **Второ отделение 48 състав,** в публично заседание на 12.10.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Калина Пецова**

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **8592** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК и чл.76, ал.5 от Закона за здравното осигуряване.

Делото е образувано по жалба от Специализирана болница за активно лечение по акушерство и гинекология „Майчин дом“ ЕАД срещу Заповед № РД-253С-22-247/29.06.2026г. на Директора на Столична здравноосигурителна каса / СЗОК/, с която на лечебното заведение е наложена санкция – финансова неустойка в размер от 153.39 евро.

В жалбата се иска прогласяне на нищожността на Заповед за налагане на санкции № РД-253С-22-247/29.06.2026 г. на Директора на СЗОК, да бъде отменена поради обстоятелството, че е издадена в нарушение на материалния закон, неспазване на установената форма, както и са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила при постановяването й, а в условията на евентуалност да бъде отменена частично или да изменена в санкционната й част чрез намаляване на размера на наложените санкции поради липсата на мотиви.

Твърди се, че от неясната Заповед не се разбира за какво точно нарушение се налага санкцията, което е отделен порок, който повлича отменимост на Заповедта на самостоятелно основание. Твърди се, че като нарушена се посочва разпоредбата на чл. 33 от НРД за МД 2023 - 2025 г., която обаче не визира цитираните от административния орган поискани и заплатени услуги. Сочи се, че по-скоро административният орган твърди нарушение на чл.24а, ал. 1, т.1 и чл.29, т.4 от НОПДМП във вр. с чл.81, ал.3 и чл.86, ал.1, т.1 от ЗЗ, но СЗОК не е компетентен орган да упражнява контрол и да налага санкции за нарушения на НОПДМП като се позовава на §3, ал.1 от ЗР на Наредбата, съгласно който изпълнението на наредбата се възлага на министъра на здравеопазването. Освен нарушение на компетентността, твърди се съществено нарушение на

административнопроизводствените правила, тъй като от страна на административния орган се излиза и извън предметния обхват на проверката съгласно приложените по преписката документи. Излагат се аргументи, че Заповедта е незаконосъобразна, тъй като Директорът на СЗОК е наложил санкцията, без да е преминала в цялост законовата процедура, включително без да е налице произнасяне на арбитражната комисия. С Решение № 1 от 02.06.2026 г. от заседание на арбитражна комисия по медицински дейности, създадена на основание Заповед № РД-09-22-119/29.05.2026 г. на Директора на СЗОК възражението е оставено единодушно без разглеждане, като е посочено, че същото е било просрочено.

Съгласно чл. 144 от АПК, вр. с чл. 60, ал. 6 от ГПК, когато последният ден от срока е неприсъствен, срокът изтича в първия следващ присъствен ден - 25.05.2026 г., когато е следвало да изтече срокът по дни, е именно неприсъствен ден - официален празник. Съгласно чл. 154, ал. 1 от КТ, 24 май е официален празник и като такъв е неприсъствен ден. Съгласно чл. 154, ал. 2 от КТ, когато официалните празници по ал. 1, с изключение на В. празници, съвпадат със събота и/или неделя, първият или първите два работни дни след тях са неприсъствени. В настоящата хипотеза 24 май е бил ден неделя, поради което 25 май официално е бил почивен и неприсъствен ден с оглед на обстоятелството, че е официален празник. Твърди, че срокът за подаване на възражение не може да изтече на 25.05.2026 г., а изтича на 26.05.2026 г., когато именно е подадено възражението, обективирано в Становище с Вх. № 48-22-222459-22-21 на 26.05.2026 г. по описа на СЗОК. Сочи, че при наличие на възражение от лечебното заведение в срока по чл. 74, ал.4 то ЗЗО, какъвто е настоящият случай, и в случай че арбитражната комисия не се произнесе с решение в срока по чл. 75, ал. 7 или е налице равен брой гласове, поради което не е налице прието решение, то за Директора на СЗОК се създава задължението да издаде мотивирана заповед, с която да наложи санкциите, съгласно императивното изискване на 76, ал.3 от ЗЗО и чл.473, ал.3 от НРД за МД за 2023-2025 г. В настоящия случай нито е налице липса на произнасяне, нито е налице произнасяне с решение по чл. 75, ал. 7 ЗЗО или произнасяне с равен брой гласове, което опорочава процедурата, респ. същата не е приключила. Посочва като самостоятелно основание за отмяна че в Заповедта не са изложени никакви мотиви по подаденото възражение, а административният орган е дължал излагане на такива. Излага аргументи за прилагане на чл. 24а, ал. 1 от Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ и излага аргументи срещу твърденията на ЗОЛ в подадения сигнал. Посочва, че липсват мотиви относно размера на санкцията и нарушение на принципа на съразмерност, а административният орган изрично е определил размер над минимума на санкциите, без да изложи конкретни мотиви за това. Претендира разноски.

По делото е постъпил писмен отговор от СЗОК, с който се оспорва жалбата. Счита за несъстоятелни и изложените от жалбоподателя съображения за нищожност на оспорвания индивидуален административен акт, свързани с допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, доколкото проверката е извършена относно контрол по изпълнение на индивидуалния договор с НЗОК. Посочва, че с процесния протокол от контролните органи е констатирано нарушение на чл. 33, т. 4 от НРД за МД за 2023-2025 г., а не извършено нарушение по Наредбата за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ. Посочва, че Директорът на СЗОК, в качеството си на административен орган, действа в условията на обвързана компетентност, като не разполага с правомощието да връща или коригира взетото от арбитражната комисия решение. Посочва, че към История на бременността и раждането № 2900/2026 г. са приложени множество документи, вкл. е налице изрично отбелязан „Пакет раждане чрез Цезарово сечение“ и стойност на „допълнително“ поисканата услуга в размер на 1087 евро, ведно със Заявление за закупуване на медицински изделия с посочена сума от 135 лева

с вписана дата 20.03.2026 г. Позовава се на разпоредбата на чл. 29, т. 4 от Наредба за осъществяване правото на достъп до медицинска помощ, която императивно забранява избора на лекар/екип в условия на спешност, с оглед застрашаващото живота на пациента състояние, което може да доведе до смърт или до тежки или необратими морфологични или функционални увреждания. Сочи, че в медицинската документация по случая е посочена окончателна О82.1 Спешно цезарово сечение, поради което е изключен обективирания от пациента в заявление от 24.03.2026 г. избор на екип от медицински специалисти за извършване на цезаровото сечение, с посочена цена от 900 лв. Пояснява, че с подписаното отново на дата 24.03.2026 г. - деня на извършване на спешно цезарово сечение, заявление за допълнително поискани услуги, здравноосигуреното лице А.-М. В. се е задължила за заплати на лечебното заведение парична сума за извършването на медицинска дейност по „Пакет раждане чрез Цезарово сечение“ в размер на 1087 евро, включена в КП № 5.2 „Раждане чрез цезарово сечение“, която се заплаща от бюджета на НЗОК, като част от пакета здравни дейности, гарантирани от бюджета на НЗОК. Посочва, че още на 20.03.2026 г. пациентът се е задължил относно закупуването на медицински комплект за извършване на цезарово сечение, в размер на 135 лв., при вписана на 21.03.2026 г. приемна диагноза „Спонтанно раждане при едноплодна бременност, неуточнено“. Излага подобри аргументи по отношение на вида раждане и относимостта му по КП. Твърди, че при определяне размера на наложената на лечебното заведение „финансова неустойка“ административният орган е оценил засегнатото с нарушението обществено благо, а именно: конституционно прогласеното право на здравноосигурените лица на достъпна медицинска помощ и безплатно ползване на медицинско обслужване, поради което е наложена санкция в максимален размер, като превенция срещу подобен вид нарушения.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят СПЕЦИАЛИЗИРАНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ПО АКУШЕРСТВО И ГИНЕКОЛОГИЯ МАЙЧИН ДОМ ЕАД, се представлява от адв. П., която поддържа жалбата на заявените основания и моли за уважаването й. Претендира за направените разноски по делото, съгласно списък, който представя.

Ответникът ДИРЕКТОРА НА СТОЛИЧНА ЗДРАВНООСИГУРИТЕЛНА КАСА /СЗОК/, се представлява от юрк.С., която оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, на база данните по делото, като съобрази становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Жалбата се явява допустима, като подадена в срок, от надлежна страна, за която актът създава неблагоприятни последици и при надлежно доказана представителна власт. Заповедта е връчена на 29.06.2026г. а жалбата е депозирана на 10.07.2026г. в 14 - дневния преклузивен срок.

Разгледана по същество, съдът възприема същата и за основателна, при съобразяване на следното:

По фактите се установява:

Със Заповед № РД-25-22- 499/12.05.2026г. на Директора на СЗОК е възложена проверка на длъжностни лица при НЗОК за извършване на проверка на лечебно заведение за болнична медицинска помощ „СПЕЦИАЛИЗИРАНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ПО АКУШЕРСТВО И ГИНЕКОЛОГИЯ - МАЙЧИН ДОМ” ЕАД /СБАЛАГ- МАЙЧИН ДОМ/. Заповедта е получена на 12.05.2026г Констатирани са нарушения, обективирани в Протокол № РД-25-22-499-1/15.05.2026г., който е връчен и подписан от П. П. -Упълномощено лице на ЛЗ на 18.05.2026г. На 26.05.2026. е постъпило от СБАЛАГ- МАЙЧИН ДОМ възражение срещу констатациите за нарушения, описани в Протокола. Във връзка с постъпилото възражение и препратено към Арбитражна комисия, последната е взела единодушно решение същото да не бъде разглеждано от Арбитражната комисия по същество, поради това, че възражението е подадено на 26.05.2026 г., в 15:57:06 часа, а Протокол №РД-25-22-499-1/15.05.2026 г., е връчен на

лечебното заведение на 18.05.2026 г., като видно от цитираните дати, становището е извън разпоредбата на чл.74, ал.4 от ЗЗО и чл.443, във връзка с чл.470, ал.4 от НРД 2023-2025. Решението е на АК е обективирано в Решение № 1/ 02.06.2026г.

Органът се е произнесъл с оспорената Заповед № РД-253С-22-247/29.06.2026г. без решение на арбитражната комисия, при следните съображения:

По жалба с вх. № 19-00-00-1391/16.04.2026г. на СЗОК е извършена проверка, при която е установено, че А.-М. Л. В., е хоспитализирана спешно с ИЗ № 2900/2026г. в „СПЕЦИАЛИЗИРАНА БОЛНИЦА ЗА АКТИВНО ЛЕЧЕНИЕ ПО АКУШЕРСТВО И ГИНЕКОЛОГИЯ - МАЙЧИН ДОМ,, ЕАД по КП № 5.1 „Нормално Раждане". Извършени са следните оперативни и диагностични процедури:

- Външен мотиронг на плода;
- Спешно цезарово сечение в долен сегмент;
- Гинекологичен преглед;
- УЗД за измерване на фетален растеж;
- Кръвна картина и биохимични изследвания;

В декурзус от 21.03.2026г.е отразено: „...Планирана за Ц.С. за 24.03.2026г.....“. Към ИЗ е прикрепрена консултация от 23.03.2026г. с проф. д-р В. Д., в него е визирано “Да се родоразреши чрез цезарово сечение“. На 24.03.2026 г. - 10.20ч. е проведена оперативна интервенция - раждане с екип д-р Л. Д. Д. - Оператор и Анестезиолог - д-р Е. Ж. П.. Анестезията е спинална.

Пациентката е дехоспитализирана на 29.03.2026г. като е посочено „Изписва се без оплаквания, в добро общо състояние. Гинекологичен статус - б.о.“ по КП № 5.2 „Раждане, чрез цезарово сечение“ с МКБ код 082.1 „Спешно цезарово сечение“. Към История на заболяването /ИЗ/ са приложени:

- „Заявление за избор на лекар/екип от медицински специалисти от 24.03.2026г„ в което са посочени д-р Д., д-р П. и д-р М..

В заявлението е цитирано, че „Цената, която трябва да заплатя на болницата за извършения от мен избор на лекар/екип, в случай че бъде удовлетворено искането ми, на 900лв.“.

-Декларация за информираност и съгласие на пациента по отношение източника на заплащане за диагностика и лечението на неговото заболяване от 29.03.2026г.

- Заявление за допълнително поискани услуги, свързани с оказването на медицинска помощ срещу заплащане -самостоятелна стая -4 нощувки - цена 46.02 евро, от 25.03.2026г.;
- Заявление за допълнително поискани услуги от 24.03.2026г. за „Пакет раждане, чрез цезарово сечение в размер на 1037 евро.
- Заявление за закупуване на медицински изделия „Медицински комплект за цезарово сечение“ в размер на 135лв. от 20.03.2026г.
- Документ 4 „Информирано съгласие за пациента /родителля/настойник/попечителя/ от 15.03.2026г.
- Документ 2 „Лист за предоперативна анестезиологична консултация и преценка“ от 21.03.2026г.

В Декларациите приложени към ИЗ № 2900/2026г. фигурира подпис за Декларатор, като при проверката не може да се потвърди или отхвърли авторството на положения подпис. На проверяващия са предоставени: фактура №[ЕГН]/20.03.2026 г. за сет 15/9102 пац. Комплект Цезарово сечение 2 - 1 бр. на стойност 69.02 евро или 134.99 лв., фактура №[ЕГН]/29.03.2026 г. за Пакет раждане чрез цезарово сечение на стойност 1037.92 евро или 2030лв., фактура №[ЕГН]/29.03.2026г. за 7 етаж стая с две легла за 1 ден престой, за 1 легло /4бр. по 38.35евро/ на стойност 153.40евро или 360.03 лв. и фактура №[ЕГН]/29.03.2026 г. за „Удостоверение за

бащинство“ , на стойност 21.30 евро или 49.99 лв.

За изясняване на изложените в жалбата твърдения е предоставено и становище от д-р Л. Д. Д., в което същият декларира, че: „След консултация с ръководител клиника - проф. д-р В. Д. се реши раждането да бъде завършено по оперативен път с Цезарово сечение в началото на десети лунарен месец“.

Извършени са оперативна и диагностичните процедури съгласно алгоритъма на КП № 5.2. Спазени си индикациите за дехоспитализация и минималния болничен престой

Съгласно чл. 33 от НРД за МД 2023-2025г. „Изпълнителите на медицинска помощ се задължават да: 4. не изискват плащане или доплащане от осигуреното лице за видове медицинска дейност, която е заплатена от НЗОК, извън предвидената сума, с изключение на медицински изделия за определени КП/АПр/КПр, в които изрично е посочено.

При извършената проверка се констатира нарушение на чл.33, т.4 от НРД за МД 2023-2025 и ИЗ № 2900/2026г. се предлага за налагане на санкция.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема, че жалбата се явява основателна, при следните съображения:

Заповедта е издадена от компетентен орган – Директор на СЗОК, но при неспазване на установената форма, отменително основание съгласно чл.146, т.2 от АПК.

Според чл. 75, ал. 1 от ЗЗО в случаите, когато лицето оспори констатациите на съответното длъжностно лице по чл. 72, ал. 2 от ЗЗО, управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК в 7-дневен срок от получаване на писменото становище по чл. 74, ал. 4 от ЗЗО изпраща спора за решаване от арбитражна комисия, която се произнася в двуседмичен срок от получаване на преписката. Създаването на арбитражна комисия за всеки конкретен случай се организира от директора на съответната РЗОК и тя осъществява своята дейност при условията и по реда, определени в НРД, както и при условията и реда за сключване на индивидуални договори за заплащане на лекарствени продукти по чл. 262, ал. 6, т. 1 от Закона за лекарствените продукти в хуманната медицина по чл. 45, ал. 17. В конкретния случай лечебното заведение е изразило своите възражения срещу констатациите по протокола на 26.05.2026г. Протокол №РД-25-22-499-1/15.05.2026 г. е връчен на лечебното заведение на 18.05.2026 г. а 7-дневният срок за възражение изтича на 25.05.2026г.

Съгласно чл.154, ал.1от Кодекса на Труда 24 май - Ден на светите братя К. и М., на българската азбука, просвета и култура и на славянската книжовност е официален празник. Съгласно чл.154, ал.2 от КТр когато официалните празници по ал. 1, с изключение на В. празници, съвпадат със събота и/или неделя, първият или първите два работни дни след тях са неприсъствени. Настоящият състав споделя изложеното от жалбоподателя, че в настоящата хипотеза 24 май е бил ден неделя, поради което 25 май официално е бил почивен и неприсъствен ден с оглед на обстоятелството, че е официален празник. Споделя се и твърдението, че срокът за подаване на възражение изтича на 26.05.2026 г., когато именно е подадено то. Съгласно чл.75, ал.7 от ЗЗО, Арбитражната комисия се произнася с решение в двуседмичен срок от получаване на преписката. Арбитражната комисия следва да се произнесе с решение по оспорените констатации по арг. на чл.75, ал.1 във вр. с чл.72, ал.2 от ЗЗО. Налице е Решение № 1 от заседание от 02.06.2026г., но това решение не е решение по спора, каквото е изискването на чл.75, ал.1 от ЗЗО, а писмен акт на АК, с който е обективирана волята на АК да не разглежда по същество спора, поради това, че възражението е подадено след законосустановения срок, според АК. Този извод на АК е неправилен поради противоречие на чл.154, ал.1 и ал.2 от КТр., които определят официалните празници присъствените/неприссътвените дни. Оттук разпоредбите на КТр имат приложение относно броенето на сроковете съгласно чл.74, ал.4 от ЗЗО. Предвид това следва извод, че

Арбитражната комисия не се е произнесла с решение по чл.75, ал.7 от ЗЗО, което да представлява решение по спора, поради което е налице е хипотезата на чл.76, ал.3 от ЗЗО в случай че арбитражната комисия не се произнесе с решение в срока по чл. 75, ал. 7 или е налице равен брой гласове, поради което не е налице прието решение, управителят на НЗОК, съответно директорът на РЗОК, издава мотивирана заповед, с която може да наложи санкциите.
В издадената заповед липсват мотиви съгласно изискването на чл.76, ал.3 от ЗЗО, а именно при наличие на подадено възражение срещу протокол по чл. 72, ал.2 от ЗЗО и липса на решение на Арбитражната комисия по спора, органът издава мотивирана заповед. Налице е липсва на мотиви защо органът приема, че е налице нарушение по чл.33, т.4 от НРД за МД 2023-2025г, както и липсва излагане на мотиви защо органът не приема възражението лечебното заведение. Липсват и мотиви относно размера на наложената санкция, поради обстоятелството, че чл.455, ал.3 от НРД за МД 2023-2025г. предвижда санкция "финансова неустойка" в размер от 200 до 500 лв. С оспорената заповед с наложена финансова неустойка в размер на 153, 39 евро или 300,00 лева, но без да бъдат изложени мотиви за това.
В конкретния случай от процесната Заповед се установява волята на административният орган да наложи санкция „финансова неустойка“, но не се установява с какви мотиви органът е приел, че е налице твърдяното нарушение. И това е така, защото липсват мотиви за издаването на заповедта, а такива се изискват съгласно чл.76, ал.3 от ЗЗО. Фактическите и правни основания за постановяването на един административен акт трябва да бъдат конкретни и недвусмислени. Недопустимо е същите да бъдат разкривани от съда по пътя на подразбирането или тълкуването, защото чрез мотивите се дава възможност на адресата да организира и проведе своята защита, а на съда да формира правните си изводи относно обосноваността и законосъобразността на акта.
Ето защо, допуснатото нарушение съставлява самостоятелно основание по чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на заповедта. С разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК законодателят въвежда изискване за форма на акта и той следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, т. е. да бъде мотивиран. Изискването за мотивираност идва и от чл.76, ал.3 от ЗЗО. От нормативно установеното изискване за мотивиране на акта се налага изводът, че от органа следва да се изложат конкретни съображения за неговото издаване – както фактически, така и правни. Същите следва да си съответстват. Освен конкретни, развитите съображения трябва да бъдат и напълно относими към материалното право и хипотезата на приложимата правна норма. Посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща както възможността за упражняване на контрол за законосъобразност върху същия, така и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Изискването за мотивиране на акта е насочено към стриктно посочване на фактическите основания, и съпоставянето им с правните основания, от които административният орган черпи правомощието си да го издаде. Съдът не може и не следва да замества мотивите, фактическите и правни основания за издаване на административния акт, тъй като по този начин би подпомогнал една от спорещите страни, с което би нарушил един от основните принципи в административния процес - принцип за равенство на страните, прогласен в чл. 8 АПК. Мотивите, които следва да изложи административният орган трябва задължително да са съобразени с естеството на административния акт и по ясен и недвусмислен начин да излагат съображенията на компетентния административен орган, който е издал акта, така че да дадат реалната възможност на лицето, чиито права са засегнати от акта да се запознае с основанията за издаване на административния акт, а на компетентния съд да се даде възможност по този начин да упражни своя контрол. Мотивите трябва да бъдат логични, да не съдържат вътрешни противоречия, които да затрудняват правилното разбиране на причините, които стоят в основата за издаване на

административния акт.
При това положение, съдът е поставен в невъзможност да прецени законосъобразността на така издадения акт. Както бе посочено изискването за обоснованост на административния акт е една от гаранциите за законосъобразност на същия, които законът е установил за защитата на правата и законоустановените интереси на гражданите и организациите - страни в административното производство. Тази гаранция се проявява в две насоки. С излагането на мотиви се довеждат до знанието на страните съображенията, поради които административният орган е издал съответния акт, което е основна предпоставка за организирането на защитата на страните срещу този акт. От друга страна, наличието на съответни мотиви прави възможен съдебния контрол върху законосъобразността на тези актове. Допуснатите от административния орган пропуски не могат да бъдат отстранени в съдебната фаза.
В рамките на съдебната проверка по чл. 168 от АПК в компетентността на съда е само да провери законосъобразността на акта при посочените в него фактически и правни основания за издаването му, но не и да допълва /чрез експертиза или др./, а още повече да създава мотиви, съответно да извежда, поправя или замества мотивите на административния орган в постановения административен акт. Мотивирането на административните актове се дължи във всички случаи и неизлагането на мотиви, както по отношение на подаденото възражение, така и по отношение на определения размер на санкцията, води до отмяната им само на това основание.
В обобщение на изложеното оспорената заповед, като незаконосъобразен административен акт поради неспазване на установената форма, съгласно чл.146, т.2 от АПК, следва да бъде отменен изцяло, а жалбата уважена съобразно изложените по-горе мотиви.
При този изход на спора, в полза на жалбоподателя следва на основание чл.143, ал.1 от АПК да се присъдят разноски по делото. Същите са поискани съобразно представен списък в общ размер на 225,56 евро - адвокатско възнаграждение в размер 200 евро и държавна такса в размер на 26,56 евро, които НЗОК, доколкото последната е юридическото лице, в структурата на което директорът на СЗОК упражнява своите правомощия (§ 1, т. 6 от ДР на АПК във вр. с чл. 2 от Правилника за устройството и дейността на НЗОК), следва да заплати.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд София - град, Второ отделение, 48 - ти състав

**РЕШИ:**

**ОТМЕНЯ** Заповед № РД-253С-22-247/29.06.2026г. на Директора на Столична здравноосигурителна каса, с която на лечебното заведение е наложена санкция – финансова неустойка в размер от 153.39 евро.
**ОСЪЖДА** Националната здравноосигурителна каса да заплати на „Специализирана болница за активно лечение по акушерство и гинекология - Майчин дом“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], направените по делото разноски в размер на 225, 56 евро /двеста двадесет и пет евро и петдесет и шест цента/.
Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от връчването му на страните.
Преписи от решението да се изпратят на страните.
СЪДИЯ